

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 229

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΑΘΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΝΗ ΦΥΛΛΟΥΔΕΝΤΑ 10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νῆαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ἐδοῦ Σοφοκλέους, ὅπου τέως ἦν ὁ Ἄριστος Πάρος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰουλίου 1883.

Σήμερον εἶνε ἡμέρα κυριαρχίας. Ὁ ἀθάνατος Ἄθμιος τοῦ κωμφοδοπιστοῦ Ἀριστοφάνους πρόκειται νὰ ἐκλέξῃ ὑπηρετήν τῆς ἐμπιστοσύνης του· ὁ ρητινίτης ἐργάζεται ἤδη πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἡ Αὐτοῦ βρακοφόρος Μεγαλειότης, ὁ λαὸς παρουσιάζεται σήμερον ἐν βῆλ τῇ λαμπρότητι τῆς παραστάσεώς του· σήμερον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ τὸν κ. Σουτσον ἢ τὸν κ. Μελέν ἢ τὸν κ. Φρεκρίτην καὶ νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀφανείας τῶν δύο ἢ τρεῖς παρῆδρους καὶ δεκαοκτὼ συμβούλους. Εἶνε τῷ ὄντι ἡμέρα πανηγύρεως ἢ σήμερον οἱ πάντες εἶνε σήμερον ἴσοι· ὁ κ. Καλλιγὰς εἶνε ἴσος μὲ τὸν κρεοπώλῃν Σπαθοκοκκαλᾶν καὶ ὁ κ. Δαμαῖ' ἄς ἴσος μὲ τὸν ἱεροφάτην τῶν ἁγίων Ἀναρχύρων. Ζήτωσαν αἱ ἐλευθερίαι τοῦ λαοῦ καὶ οἱ προασπισταὶ αὐτῶν! Ὁ «Ἀσμοδαῖος» αἰσθάνεται σήμερον τὴν ἀνάγκην νὰ θέσῃ σκοῦφρον κόκκινον καὶ νὰ ἐξέλθῃ κατὰ τὸν συρμὸν τῶν sans-cullotte εἰς τὰ διάφορα τμήματα τῆς πόλεως ὅπως εὐφρανθῇ ἐν τῷ θεάματι τῆς κυριαρχίας.

Τὰ προσόντα τῶν ὑποψηφίων εἶνε ἀπειρα· διὰ τοῦτο δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ τὰ ἀπαριθμήσωμεν· ἀλλ' ἀρκεῖ εἰς αὐτοὺς καὶ τοῦτο μόνον τὸ προσόν, ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ τιμηθῶσι διὰ τῶν ψήφων τῶν ἐκλογέων καὶ χάριν τῆς τιμῆς ταύτης θυσιάσουσι καὶ ψυχίαν καὶ χαρακτῆρα καὶ χρήματα. Ὁ Ἄθμιος εἶνε πάντοτε τὸ χαϊδευμένον καὶ κακώτροπον γερόντιον τοῦ Ἀριστοφάνους, τὸ ὅπολον χρειάζεται περιποιήσεις καὶ κολακείας καὶ φρεναπάτην διὰ νὰ πρέξῃ τὴν εὐνοίαν του· οἱ ἀρχαῖοι δημαγωγοὶ ἀνεγίνωσκον χρησμούς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, οἱ νεώτεροι ἐκδίδουν προγράμματα καὶ ἐφημερίδας. Ἄνάλογα πολιτεύματα, ἀνάλογος πολιτικὴ· οὐδὲν ὑπάρχει νεώτερον ἐν τῷ κόσμῳ τῷ ἑλληνικῷ.

Καὶ ἔπειτα τίς δὲν συγκινεῖται ἐνώπιον τῶν διαδηλώσεων; εἶνε μεγάλη εὐχαρίστησις νὰ βλέπῃ τις τὰ ὄρατα κορμιά τῶν

τέκνων τοῦ λαοῦ, τὰ μὲν ἀνευ ὑποδημάτων, τὰ δὲ ἀνευ πηλοῦ, μὲ τὸ ὑποκάμισον ἐπὶ τῆς ράχως καὶ μὲ τὴν πρασινοκόκκινον ζώνην, ὅτε μὲν νὰ βαδίζωσιν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδός, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἄλλου, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τῶν δύο, μὲ τῆς ἀνακπεπταμένας χειρονομίας καὶ μὲ φυσιογνωμίας τοῦ θεοῦ τῶν καπηλεῶν, ζητωκραυγάζοντα, χειροκροτοῦντα, βλασφημοῦντα, ἄδοντα, ἀπειλοῦντα σιῶπτοντα καὶ σκωπτόμενα. Ὅλα ταῦτα μόνον λαὸς δύναται νὰ τὰ κάμῃ· ὁ λαὸς ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ λέοντος, τὸν μυαλὸν τοῦ βοός καὶ τὴν ἀπλότητα παιδίου.

Ἡ θέα τοῦ τοιοῦτου λαοῦ δὲν δύναται ἢ νὰ εὐφρανῇ τὰς ὑψηλὰς διανοίας. Ἐν μέσῳ τοσούτου θορύβου ἡ ἀηδία τῆς ζημαγωγίας παρέρχεται σχεδὸν ἀπαρατήρητος· τὰ πάντα γίνονται ἱερὰ καὶ ἅγια· οἱ ἐκλογεῖς πιστεύουσιν ἀπιστάτως εἰς τὴν εὐκρίνειαν καὶ τὴν φιλοπατρῖαν τῶν ἐκλεξίμων καὶ οὗτοι πάλιν ἔχουσι τὴν πεκοίθησιν ὅτι εἶνε τὸ ὄνειρον τοῦ λαοῦ καὶ οὐδέποτε κινδυνεύουσι νὰ ἀπολέσωσι τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ. Οὕτω παρέρχεται ὁ χρόνος ἐν μέσῳ μέθης καὶ αὐταπάτης, μέχρις ὅτου ἔλθῃ καὶ ἡ σειρὰ τῆς φρονήσεως καὶ τοῦ φωτισμοῦ· ἐν μέσῳ δὲ τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων τῆς κοινῆς γνώμης τὰ λαντεύουσιν ἡ Πατρίς ὡς πνιγόμενος ἐν θαλάσῃ ὑψοῖται τὴν κεφαλὴν ἢ βυθίζεται καὶ οὐδέποτε φθάνει εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς σωτηρίας.

Ὡς Ἕλλην καὶ ἐγὼ καυχῶμαι καὶ θαυμάζω τὰς ἐλευθερίας τοῦ τόπου. Εἶνε τῷ ὄντι ἱερὰ αἱ ἐλευθερίαι μας, αἵτινες ἐπροίκισαν τὸ δημόσιον ταμεῖον μὲ τετρακόσια ἑκατομμύρια χρῆμα, αἵτινες κατέστησαν τοὺς δήμους θεσμούς διαφθορᾶς καὶ φαυλότητος καὶ ὄργανα τῆς πολιτικῆς, αἵτινες μετέβαλον τὸ ἐν τρίτον τῶν κατοίκων εἰς κλέπτας καὶ φονεῖς ἢ εἰς θύματα, αἵτινες κατέστησαν τὸν στρατὸν ὀλιγαριθμότερον τῶν δημοτικῶν συμβούλων τοῦ κράτους, αἵτινες ἐνίσχυσαν διὰ τὰ φαῦλα πάθη καὶ μετέβαλον τὴν ἀγαπητὴν μας γῆν εἰς παράδεισον Ἀβδηριτῶν. Ζήτω ἡ Ἀγγλία καὶ αἱ ἐλευθερίαι τοῦ λαοῦ!

ΤΡΙΚΟΓΓΗΣ.

ANEMOMAZOMATA

Κατά την ευδαίμονα ταύτην εποχήν καθ' ην η Έλλας ε-
ζώσθη και περιεκυκλώθη υπό τόνων ευχαρίστων πραγμάτων,
δυνάμεθα να δρίσωμεν την γεωγραφικήν θέσιν αυτής ως εξής:
Περιορίζεται προς βορράν υπό της ληστείας, προς νότον υπό
της χολέρας, προς δυσμάς υπό της ευλογίας και προς ανα-
τολάς υπό του αγαθού το οποίον θα ευχαρηστή η Ύψιστος
νά μας καταπέμφη εντός ολίγου.

Ηκούσθη κατ' αὐτὰς μεμφήμοιρός τις λέγων:
— Τί δυστυχία εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας νά διατρέχωμεν καὶ
νέον κίνδυνον κάθε καλοκαίρι. Προσέρυσιν εἶχομεν τὸν τύφον,
πέρυσιν τὴν εὐλογίαν ἐφέτος τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς.

Μετὰ τὴν πανδακτοσίαν τῶν ποικίλων ἀγαθῶν τὰ ὅποια χά-
ριτι θεῆς ἐπλημύρησαν ἐφέτος εἰς τὴν χώραν μας μᾶς προσ-
εφέρθη ὡς καὶ μᾶς καὶ ἡ συμμορία τοῦ ἀρχιληστοῦ Κ α ὶ
μ ᾶ κ η.

Εὐτυχῶς ἡ Β. Χωροφυλακὴ φοβουμένη τὸν ἀνταγωνισμὸν
καταδίωξεν ἐπὶ λίγῳ καιρῷ καὶ συνέλαβεν αὐτοὺς.

Ὁ τόσος δὲ ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἐσθίας ζήλος τῶν χωροφυ-
λάκων ἐξήρην ὡς ἦτο ἐπόμενον καὶ τὸ θρησκευτικὸν αἰσθη-
μα, διότι πατρὶς καὶ θρησκεία εἶνε ἀδιαχώριστα καὶ εἰς χωρο-
φύλαξ παρὰ τὰ Τρίκαλα ἐφάνευσεν ἕνα Ἰσραηλίτην, ὅστις
εἶχε τὴν τὸλμην νά φέρῃ 300 λίρας ἐπ' αὐτοῦ.

Οἱ παλαιοὶ προσέφερον κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν ἐκατόμβας
βοῶν, οἱ δὲ ἀγριοὶ χροιοὶ τὰ γάλακτα τῶν ἐορταζόντων θεῶν
τῶν με ἐκατόμβας αἰχμαλώτων· οἱ δὲ σύγγρονοι Ἕλληνας
προσφέρουσιν εἰς τὴν συνταγματικὴν ἐορτὴν τῶν δημοτικῶν
κρονίων τῶν γρόνθους, ἰδρωτὰ καὶ κραυγὰς.

Δὲν λείπουν ἕως καὶ τὰ αἵματα. Ὅπως ἀναγινώσκομεν
ἐστὶ δῆμοί τινες τοῦ κράτους ἐκρηγύχθησαν εἰς ἐμπόλεμον κα-
τ' ἐστράτιαν. Εἰς τὰ πρόθυρα δὲ τῆς πρωτεύουσας ἐπέσε θῆμα τῆς
ἐκλογικῆς παραφροσύνης ὁ πτωχὸς Μήλας, ὁ ἰλιόρροθος
γέρων, αὐτοσχέδιος φιλόσοφος, célébrité τῶν ἀθηναϊκῶν ὁδῶν,
ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Charles Yriarte.

Κατωρθώσαμεν νά εισδύσωμεν καὶ μέχρι τῶν ἀπακρυφο-
τέρων σκέψεων τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ μας. Δὲν ἐγκαταλείπει
τὴν ἀνωθεν τοῦ Σολωνεῖου οἰκίαν του καὶ μεθ' ἑλθὴν τὴν ὑπερ-
βολικὴν αὐξάνειν τοῦ ἐνοικίου ὄχι δι' ἄλλο παρὰ μόνον διὰ νά
ἐβγάται νά λέγῃ ὅτι ὡς νομοθέτης αὐτὸς εἶνε ὑπερῶν τοῦ
Σόλωνος.

Ἀπὸ αἰθρίων ἕως καὶ τῆς μαγικῆς.

τοῦ βουγγεῖ, καὶ τοῦ πυροβόλου ἀρχίζει δὲ διὰ τινὰς ἡμέ-
ρας τὸ τοῦ τέτακ.

Ὁ νέος βαρύτερος τῶν «Ὀλυμπίων» Νότιος τραγουδῆσα:
εἰς τὴν Ῥιγκολέτον ἠγάγκασεν ἕνα ἡμερολόγιον ἀκροατὴν νά
ἐπιφωνήσῃ.

— Δὲν μποροῦσε νά παρευρίσκειται εἰς τὴν σφαιρὴν τοῦ
ἁγ. Βαρθολομαίου αὐτὸς ὁ Οὐγε-νότιος.

Εἶνε ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι ὁ ἐφετεινὸς ἐκλογικὸς σάλος
ἤρξατο ὑπὸ τὸ ζῴδιον τοῦ καρκίνου.

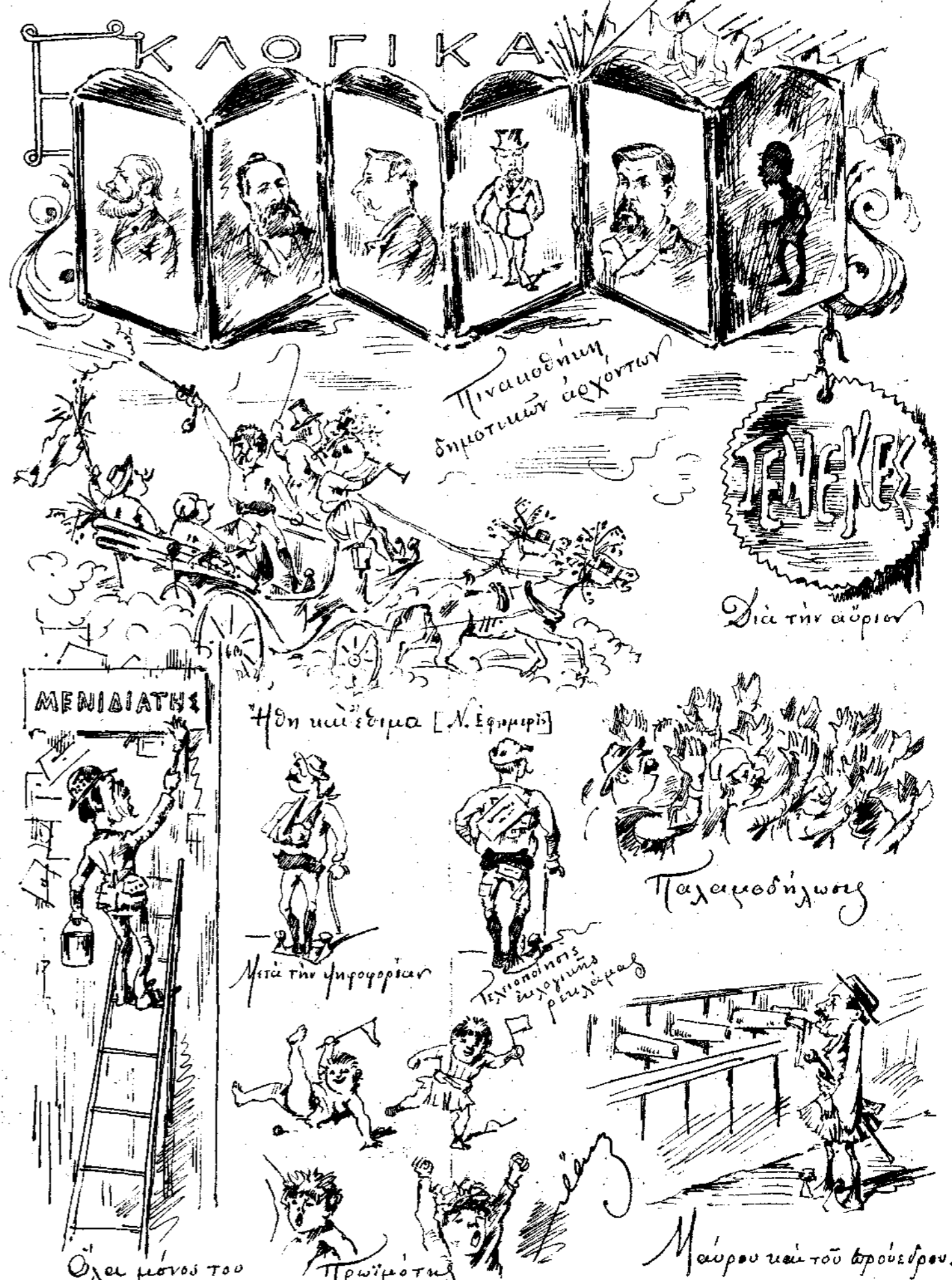
Ἱστορικὴ ἐπιγραφή μᾶς θύραξ παρὰ τὴν Ῥόμβην:
«Ἐνοικιάζεται ὅλη ἡ παροῦσα συνοικία.»

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ἀρχίσασμεν τὴν ἐπιθεώρησίν μας ἀπὸ τοῦ κ. Σούτσου. Δὲν
ἤξεύρω διατί, ἀλλ' ἤξεύρω ὅτι δὲν εἶχαμεν διὰ νά εισέλθωμεν
εἰμὴ, νά κίωμεν ἐν βῆμα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ βελῶν εἰς τὰ ἔσχατα
τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους, πλησίον τοῦ θεάτρου, εὐρίσκειται ἐπὶ
τοῦ πεζοδρομίου, ἀπέναντι τοῦ Γερμανίου κήπου στρέφεις δι-
ξὰ καὶ εἶσαι μέσα.

Τὸ νά προχωρήσῃς εἶνε ἄλλο πρᾶγμα· ἄφες εἰς τὴν θύραν
τὰ τρία τέτταρα τῶν ἐλπίδων σου, ἀν δὲν ἔχῃς μὲς τοῦλάχιστον
1]4 Φωκιανοῦ ἢ ὁμοπλάτα; ἀντεγοῦσας εἰς τὴν αἰψι-
δίαν μετὰπτωσιν ἀπὸ τῆς συνήθους θερμοκρασίας ἀτμικῆς ἐ-
σπέρας εἰς τυράχτωσιν δυναμένην νά τὰς ψύσῃ καὶ διὰ μέσου
τῶν ἐνδωμάτων ὡς ὁ ἥλιος Ἰουλιανῆς μεσημβρίας τὰ αὐτὰ διὰ
μέσου τῶν φλοιῶν των. Διότι ὅπως φυλά τινες τῶν Σανδβί-
χων ἔττιν συναπαντῶντα τριβῶν ἀντὶ χαιρετισμοῦ μακροδῶς
τὴν μύτην των ἢ τὸ μέτωπόν των, ἐκεῖ οἱ συναπαντῶμενοι
τριβῶν, ἀλλὰ μόνον διὰ νανοῖζουσι διόδον, τῆς πλάταις των καὶ
τοῦς ἀγκωνάς των, ὠθούμενοι, συρόμενοι, πνιγόμενοι, κολυ-
θῶντες εἰς Νιαγάρραν ἰδρωτός καὶ πλύμυρον ἐνθουσιασμῶ,
κατὰ παντοίας διεκθύνονται.

— Βρὲ ἀδελφέ, ἐδῶ εἶνε στάσις! μοὶ ψιθυρίζει περιφο-
ρὸς ὁ συνοδεύων με φίλος. Βοή, ἀλλαλαγμός, τὸ τόσον φηγο-
ρᾶρον ἐφέτος ἐκλογικὸν ρεῦμα, πραγματικόν, ἐνσωματω-
θὲν καὶ ἀναδοκατεβακόν, ὅλο τὸ γεγονόθεν Ψυρρῆ, φανατο-
νέλλα, βράκται, βραχίονες ἀνατεινόμενοι σπασμωδῶς, ἀλλὰ
μὲ ἀνεσωρμένην τὴν χειρὶδα, ὅστε νά φαίνεται τὸ ὑποκίμων
καὶ ἄλλοι καὶ ἡ σὰρξ τοῦ πύχους κεκοσμημένη, ἐναχοῦ μὲ
τὰς συνήθεις παρὰ τῆ λαθὴ γοργόνας καὶ συμβολικὰς
παραστάσεις, ἐπανάστασις κατὰ παντὸς περιορισμοῦ, κάθε
ἄμμος, τρίζουσα ὑπὸ τὴν βαρεῖαν θρύψιν τόνων ποδῶν, ἀπ'
ἐπάνω ἀντὶ σκέπης ὁ γαλανὸς οὐρανὸς καὶ ποῦ καὶ ποῦ τὸ φῶ-
λωμα κημικῆς ἀκρίας, κατὰ τι μεταξὺ κήπου, ἀλλῆς, δρόμου,

ταξέρνας, τόπου ψηφοφορίας, πλατείας τοῦ ἀναδρυτηρίου. Ἐξέχει ἡ κεφαλὴ τοῦ κ. Σούτσου, ἣς τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα ἐκπυρώνει ἡ προσπίπτουσα λάμψις ἑνὸς φανοῦ.

Καταναγκαστικὴ δρῶστασία· ὀλίγοι τινὲς εἶνε ἐνθροισμένοι ἐπὶ σκαμνίων ἀλλὰ πληρύνουν τὴν προβληματικὴν ἀνάπαυσιν τῶν διὰ τῆς θέας τοῦ ἀντιθέτου τῶν προτάων πόλου τοῦ σώματος τῶν παρισταμένων καὶ διὰ τοῦ κινδύνου ὥρα τῆ ὥρα ἀνατροπῆς.

Ἡ ἐκλογὴ κῆ φιλολογία ἔχει πολλοὺς ἐκτιμητάς. Ἐν ἀφθονίᾳ διανέμονται παραρτήματα ἐφημερίδων ἡ δημοτικῆ ποιήσις ἀντιπροσωπεύεται δι' ἀκροστιχίδων τοῦ ὀνόματος τοῦ δημάρχου, αἵτινες δὲ ὅτε μὲν διὰ καλπασμοῦ ὑπερβαίνοντων τὰ ἐσκαμμένα, ὅτε δὲ αἰδημόνως ὑποχωρούντων βήματα τινὰ δεκαπεντασυλλάβων, ὕμνοισι τὸν κ. Σούτσον καὶ καταναθεματίζουσι τῶν ἀντιπάλων του καὶ ἰδιᾶ τοῦ κ. Μελά.

Φαγοπότι δυνατό γέλοια, ζωὴ καὶ ἀνανεοῦνται δλονέν· τελεῖται ἐν ἀδιάκοπον aller et retour. Καὶ αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἐξακολουθεῖ κάθε βράδυ, μὲ μικρὰς παραλλαγὰς.

* *

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐπλησίασα ἀνευ ἀνησυχίας τινὸς εἰς τοῦ κ. Φρεαρίτου. Τὴν παρελθούσαν ἑσπέραν διαβαίνων ἐκεῖθεν εὐρέθην πρὸ τοῦ ἐρημητικοῦ κλεισίματος τῆς θύρας καὶ τῆς αἰνιγματώδους καὶ πρωτοφανοῦς εἰς ῥωμαϊκά ἐκλογικὰ χρονικά σιγῆς τῆς οἰκίας· μόνον ἀμυδρὰ τις λάμψις ὑπέφωσκεν εἰς ἐν ἡμίκλειστον παράθυρον τοῦ πρώτου ὁρόφου, μυστηριώδης καὶ ἀνεπίδεκτος ὡς τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ κ. Φρεαρίτου. Ἄλλ' εὐτυχῶς τὴν βραδυὰν τῆς ἐπιθεωρήσεώς μας εἶχον ἀνοιχθῆ αἱ κεκλεισμένα πύλαι· καὶ ἤρχισε τὸ προσκύνημα. Δύο αἰθουσίδια ἦσαν πλήρη καὶ ἐφωτίζοντο ἀφθόνως τὸ ἐν, σοβαρὸν ὡς γερουσία, ἦτο πράγματι τοιαύτη κατὰ τὴν ἡλικίαν τῶν ἠθροισμένων, ὄλων ὑπὲρ τὰ τρία κόντα γεγονότων, σιωπῶντων καὶ περικυκλούντων τὸν κ. Φρεαρίτην, ὅστις καὶ ἐκεῖνος δὲν ἔλεγε περισσότερα αὐτῶν. Τὸ ἄλλο ὁμοίᾳζε κῆπως βουλὴν ἢ δημοτικὸν συμβούλιον· ἡ νεολαία τοῦ κόμματος· φωνάζουν ὀλίγον· εἰς τὸν διὰδρομον βασιλεύει δ Ζυγομαχᾶς λευκογελοφόρος καὶ κατακόκκινος· διακρίνω εἰς τὸ μέτωπόν του ὡς ἀπειλὴν συμφορήσεως διότι ζὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ λίγο δυνατώτερα, ὡς δταν ἐν τῇ βουλῇ ἔκαμνε τὰς ἐπερωτήσεις του. Ἄλλ' ἀντιπροσωπεύεται κάτω εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ὅπου καταφεύγουν οἱ θορυβωδέστεροι καὶ ἐκεῖ ἔσπάζουν καὶ εἰς μερικὰς ἀνακραυγὰς ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ τῶν ὑποψηφίου.

* *

Εἰς τοῦ κ. Μελά.

Γνωρίζετε τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου μακρὰν οἰκίαν μὲ τὸ πλῆθος τῶν χαριτωμένων μικρῶν ἔξωστῶν, μὲ τὰ ὑψηλά παράθυρα καὶ τὰς βαρεῖας θύρας, κεκλεισμένας τὰς πλείστας μέγα μέρος τοῦ ἑνιαυτοῦ, σιωπηλὴν καὶ περιωρισμένην εἰς ἑαυτήν, ὡς ἐγωῦστος ἢ ὡς φακίρης ρεμβάζων, ἐν σοβαρᾷ μεγαλειότητι καὶ νωχελείᾳ ἀδικητοῦ ὑψουμένην εἰς πέντε ὁροφὰς καὶ ἀπλουμένην εἰς 100 δῖματα, μὲ τὸ λαμπρὸν τῆς

πεζοδρόμιον, ἐπιμελῶς καθαρισμένον καὶ ἀπαστρέπτον, δταν δὲν καλύπτει ἡ ἀθηναϊκὴ σκόνι; Διέλθετε τώρα καὶ ἀναγνωρίσατέ τὴν ἀν ἡμπορήτε. Ὅλα ἀνοικτὰ, πόρται καὶ παράθυρα. Τὸ ἔδαφός τῆς κηλιδοῦσι παντοειδῆ ὑποδῖματα, καὶ ποικιλόμορφα τσαρούχια. Τὴν σιγὴν τῆς διαταράσσοσι κραυγαί, φωναί, καὶ πυροβολισμοὶ ἀκόμη. Αἱ βιβλιοθήκαι, μεγαλοπρεπεῖς, καλύπτουσαι τοὺς τοίχους μέχρι τῆς ὁροφῆς χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἐναπόθεσιν ἀναμιξ μετὰ τῶν βιβλίων καὶ καπέλλων καὶ ῥαβδῶν καὶ ὀμπρελῶν· ἴσως ἴσως καὶ βεβόλδερ. Μία πινακοθήκη διαφαίνεται ἐν ἀγαλμα· καὶ παρ' αὐτὸ, ἐν ἀγερώχῳ στάσει· Ἀπόλλωνος τραμπούκου τὸν ἕνα πόδα ἔξω τοῦ παραθύρου καὶ τὸν ἄλλον ἐν τῇ αἰθουσῇ ἐξαποστέλλει εἰς τὸν ἀέρα νέφη κηπουνοῦ μακρῶς ἐκλογεῦς.

Κόσμος ἀρκετός· ἀλλ' ἐπὶ τέλους μπορεῖς νὰ κινηθῆς ἀνέτως· νέοι περισσότεροι· μερικοὶ κῆτι σημειώνουν ἐπὶ τραπέζιου παρὰ τὴν θύραν· δύο βοῶσι ἀναβαίνοντες τὴν κλίμακα· εἰς παραπατεῖ καὶ πίπτει ἐπὶ μᾶς βιβλιοθήκης, παρὰ τρίχα μὴ σπάνων τὰ τζάκια. Εἰς ἐπίμετρον πλήττει τὰ ὕτα τῶν ἐν τῇ κηπουσῇ ὁ κρότος ἀμάξης ἐξωθεν διερχομένης καὶ ἡ ἐπιρροὴ τοῦ σοῦτσικοῦ τραγουδιοῦ τῆς ἐποχῆς:

Ταρλαμπούμπα τραλαλά

Ῥίξτε μαῦρο τοῦ Μελά!

Εἰς πυροβολισμὸς εἶνε ἡ ἀπάντησις· καταφθάνει ἰππικόν. Τὸ πρυμνίζομεν διὰ τὸ Σύνταγμα, ὅπου ζητοῦμεν ὀλίγην δροσιὰν εἰς κανὲν παγωτὸν τοῦ Γιαννοπούλου.

* *

Οἱ ἄλλοι τρεῖς δὲν ἔχουν σαλόνια· ὁ Καλλιφρονᾶς ὑποθέτομεν ὅτι θὰ δέχηται ἡμερησίας ἐπισκέψεις· ὁ κ. Δαλέκος ἐν τῇ πλατεῖᾳ τῶν Ἡρώων.

* *

Καὶ ὁ μοναδικὸς Μενιδιάτης;

Αὐτὸς ἔχει σαλόνι συνήθως τὴν ὁδόν, συχνώτερον παρακείμενον ταβερνεῖον καὶ ἐνίοτε τὸ ἐργαστήριόν του. Τὸ ἐργαστήριόν του, τὸ ὅποσον ὑφίσταται ἐκεῖ που εἰς ἕνα δρομίσκιον, κατὰ τὴν Μητρόπολιν, χαμηλόν, ἰσόγειον, φέρον ἐπιγραφὴν ἐργαστήριον Ν. Μενιδιάτου, μηχανικοῦ τῶν μηχανικῶν, κεκαλυμμένην τὴν πόρταν ἀπὸ μπιλλιέτα τῶν φῶν του ὑποψηφίου, διὰ τῶν θαμβῶν θυάλων τοῦ ὁποίου διακρίνει τις μέσα κῆτι ἀλλόκοτα καὶ περίεργα καὶ αἰνιγματώδη καὶ ἀνίκουστα τέρατα καὶ σημεῖα τῆς μηχανικῆς, ἰδικῆς του ἐφευρέσεως, τελειοποιήσεως καὶ κατασκευῆς, προωρισμένα ἴσως νὰ τεθῶσιν εἰς χρῆσιν ἐν καιρῷ τῆς μεγαλοπράγμονος ἐν Ἀθήναις δημορχίας του, Ἄμην!

* *

Ἐπίλογος· αὐτὸν θὰ τὸν γράφουν τὰ μεσάνυκτα ἢ ἕως τὸ πρῶτ ἀπόψε οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν διαλογίην, θὰ τὸν διακροτήσῃ καθ' ὅλην τὴν πόλιν ὁ παροικιῶδης τενεκές, καὶ θ' ἀνοίξουν τὰς θύρας τῶν ὀριστικῶς πλέον οἱ ἐπιτυχόντες δι' οὓς ἐδρῶ ἀνοίγεται μέλλον τετραετοῦς μακαριότητος, ἐνθὶ θὰ τὰς κλειθῶν ἐπιμελῶς ὅσοι θὰ τὴν πᾶσαν, δι' οὓς μετὰ τὰς ἀπόκρηφ ἀρχεται ἡ μακρὰ, ἢ τε νεκροῦ εἰς τεσσαρακοστή.

PAF